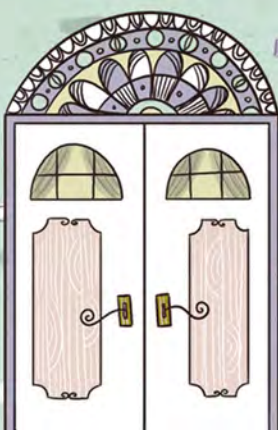

Violka a PERLA ORIENTU

Harriet Whitehornová

Ilustrovala
Becka
Moorová

Violka a PERLA ORIENTU

Harriet Whitehornová

*ilustrovala
Becka Moorová*

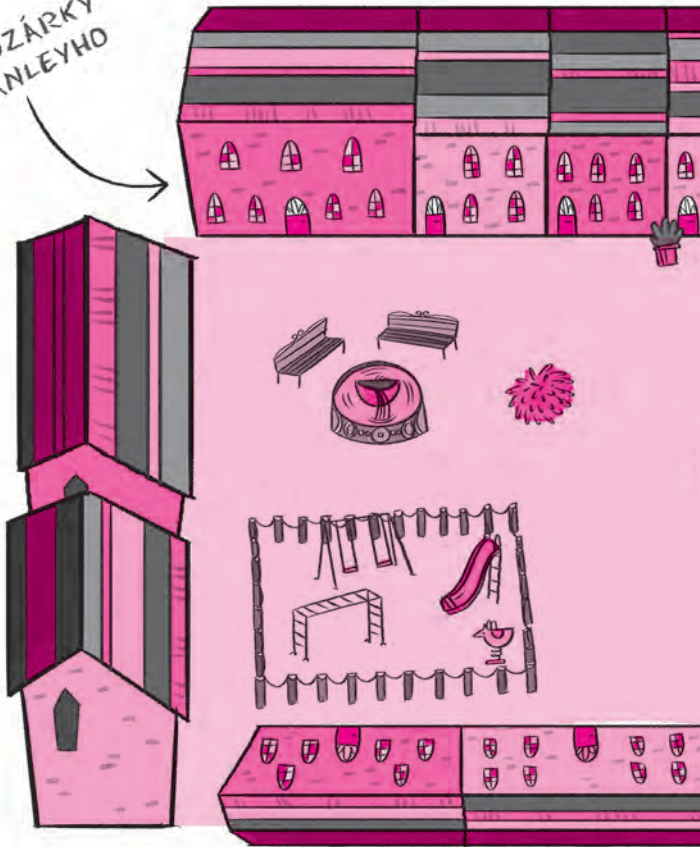
TATO KNIŽKA PATŘÍ:

.....

PŘELOŽILA VERONIKA MATYSOVÁ

DŮM ROZÁRKY
A STANLEYHO

ŠARLOTIN BYT

DŮM HRABĚTE
Z KLAMANIC

BYT DEE DEE

DŮM LÝDIE
A BEÁTY

DŮM STELY
A BENA

DŮM VIOLKY

PRO CLARU
PRO MÁMU

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Text copyright © 2014 Harriet Whitehorn
Illustrations copyright © 2014 Becka Moor
All rights reserved.

Z anglického originálu *Violet and the Pearl of the Orient*
(First published by Simon & Schuster UK Ltd, London, 2014)
přeložila © 2016 Veronika Matysová

Redakce: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První elektronické vydání v českém jazyce

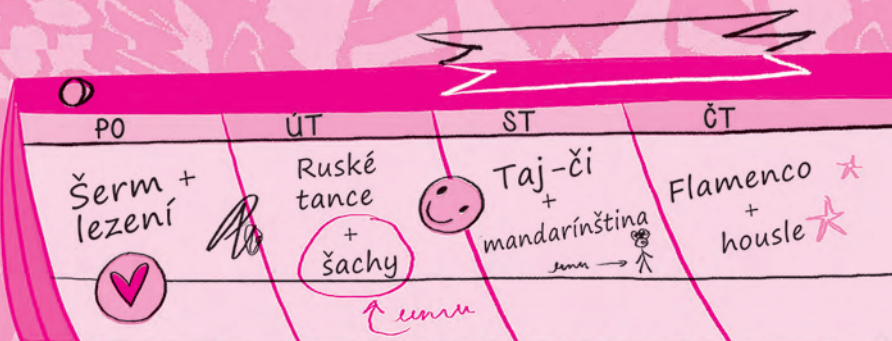
ISBN 978-80-7507-463-8 (pdf)

Toto je příběh o Violce Remy-Robinsonové.

Violka žije s kocourem Pudinkem (celým jménem Sladký Tříbarevný Pudink), maminkou Kamilou Remy, která pracuje jako návrhářka šperků, a tatínkem Benediktem Robinsonem, který je architekt.

Společně bydlí ve velmi stylovém a pečlivě naklizeném bytě, za nímž se nachází rozlehlá zahrada, o kterou se Violka dělí se všemi ostatními dětmi a dospělými, co žijí v sousedství.

Violčina nejlepší kamarádka se jmenuje Rozárka. Její rodina bydlí ve stejné ulici a Rozárka chodí do stejné školy jako Violka.

Violka mívá po škole spoustu aktivit. Vlastně je natolik zaměstnaná, že má ve svém pokoji zvláštní kalendář, aby nezapomněla, kde má ten který den zrovna být.

Lezení na umělou stěnu Violku moc baví, a proto na něj chodí dvakrát týdně. Violka je jedináček, a tak tráví spoustu času s dospělými. Někdy je to trochu nuda, ale taky to znamená, že už se naučila pár velmi užitečných věcí, jako například číst jídelní lístek ve francouzštině, namíchat

výborný koktejl nebo hrát poker. Když jsou její rodiče v práci, o Violku se stará jejich hospodyně Norma, která toho sice moc nenamluví, když už ale něco řekne, rozhodně stojí za to poslouchat.

Norma je také výborná kuchařka. Jeden moudrý člověk kdysi Violce řekl, že o každém člověku hodně vypovídá to, jaké je jeho oblíbené jídlo. Abych vám tedy všechny postavy v tomto příběhu náležitě představila, napadlo mě vám prozradit, co nejraději jí.

VIOLKA

PIZZA S RAJČATOVOU OMÁČKOU
A SÝREM, HORKÉ LÍVANEČKY
S ROZTOPENÝM MÁSLEM
ZMRZLINOVÉ POHÁRY
PEČENÉ KŮŘE

JOHNNY

KÁVOVÝ DORTÍK S OŘÍŠKY
A WHISKY --
NEILÉPE DOHROMADY
PEČENÉ KŮŘE

ROZÁRKA

ČOKOLÁDOVÉ ROLKY
SLANÉ OCTOVÉ CHIPSY
BOLOŇSKÉ ŠPAGETY

BABIČKA CELESTÝNA

MAMINČINO POULET
AU VINAGRE NEBOLI KŮŘE
NA OCTU (PO KTERÉM
SE JÍ HROZNĚ MOC STÍSKÁ)

KAMILA

VELKÝ ŠTĀVNATÝ ŘÍZEK S EXTRÉMNĚ
TENKÝMI HRANOLKY
SLADKÝ TŘÍBAREVNÝ PUDINK
(Z ČEHOŽ JE ZŘETIMÉ, ŽE PUDINK
PŘIŠEL KE SVÉMU JMÉNU...)

BENEDIKT

SUSHI
(VELMI ÚHLEDNĚ NAARANŽOVANÉ)

HIRABĚ Z KLAMANIC

KUŘECÍ JATÝRKA
KAVIÁR
ŠNECI (FUI)

MOC ČASTO NEJÍ, DÁVÁ
PŘEDNOST PROTEINOVÝM
KOKTEJLŮM, KTERÉ CHUTNAJÍ
JAKO DIVNÉ MLÉČNÉ
KOKTEJLY

HIRABĚNKA Z KLAMANIC

KONSTÁBL
GREEN

MÁ RÁD JEDNODUCHÁ JÍDLA
JAKO RYBÍ PRSTY, HRANOLKY
A PEČENÉ FAZOLKY.

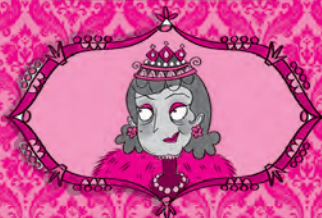
IZABELA Z KLAMANIC

VYBRANÉ POKRMY JAKO ŠPAGETY
S HUMREM, KAVIÁREM
A LANŤOVÝM OLEJEM

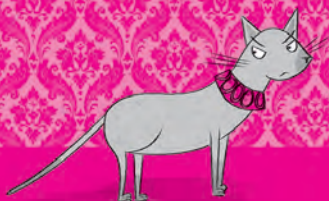
DEE DEE DEROTOVÁ

HOSPODYNĚ
NORMA

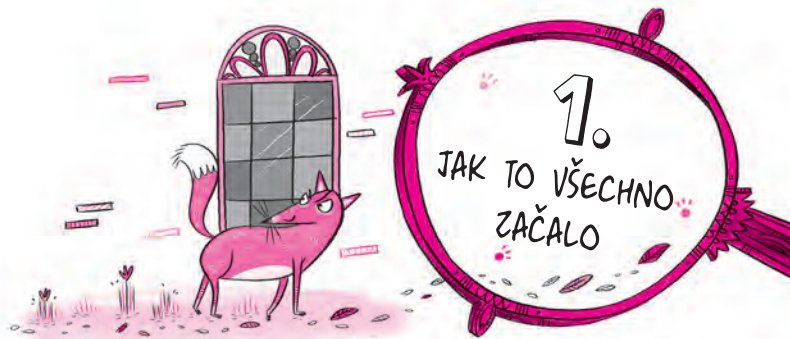
MILUTE SMAŽENÉ KUŘE
A PÁLIVOU NUDLOVOU
POLÉVKU

BANÁNOVÉ SENDVIČE
STROVÉ MĚNANKY
TŘEŠNOVÉ DORTÍKY, ZE VŠEHO
NETRADĚJÍ VŠAK MÁ PUNČOVÝ ZÁKUSEK

Už ale dost povídání o jídle (až mi z toho pořádně vyhládlo), pustíme se do vyprávění našeho příběhu...

Všechno to začalo liškou stojící u okna.

Ještě předtím si však musíte představit vysoký dub v nádherné zahradě.

Je konec jara, a tak je dub posetý třepotavými zelenými lístky. Teď si představte asi desetiletou dívku, na svůj věk drobnou a dost hubenou, s tmavě hnědými vlasy rovnými jako hřebíky, olivovou pletí a bystrými hnědými očima. A pak tu dívku v duchu převraťte hlavou dolů, zavěste ji za kolena na vysokou větev, rozhoupejte ji sem a tam a nechte ji se takhle troufale předvádět

skupince dětí stojících pod stromem. Právě jste poznali Violku Remy-Robinsonovou, hned na počátku našeho příběhu.

Přihlížející děti se jmenují Lýdie, Šarlota, Ben, Stanley a Stela. Přezdívá se jim „středňáci“. Děti, které bydlí v sousedství kolem zahrady, jsou všechny různě staré; středňákům je mezi sedmi a jedenácti lety. Všem, co jsou mladší než oni, se říká „mrňousové“ a všichni starší jsou „náctáci“. V tomto okamžiku však Violku sledovali jenom středňáci, protože mrňousové museli domů na večeři a do vany a náctáci se poflakovali kolem houpaček, jeden před druhým se předváděli a klábosili spolu o věcech, které náctiletí obvykle probírají.

Ale zpátky k Violce, jejíž kaskadérské

kousky na stromě děti sledovaly s otevřenou pusou a směsicí strachu a vzrušení. Před půl rokem, když vylezla na ten samý strom (předváděla se stejně jako teď), z něj Violka spadla. Ošklivě si natloukla. A pak následoval fantastický rozruch v podobě krve, zlomených kostí a houkající sanitky.

Osůbka, kterou jsem zatím nezmínila, protože sedí dále od ostatních, se jmenuje Rozárka Trelawneyová a je to Violčina nejlepší kamarádka. Rozárka je štíhlá jako Violka, ale má dlouhé vlasy a velké, neklidné modré oči. Na rozdíl od ostatních se Rozárka rozhodně nedívá na Violku, to rozhodně ne, děkuju pěkně! Je to příliš nebezpečné a děsivé a Rozárka je natolik plachá, jako Violka odvážná. A tak místo

toho, aby se dívala, si Rozárka hrála se svým kocourem Majorem a Violčíným kocourem Pudinkem. Když je lechtala na bříšku, v duchu si přála, aby si Viola pospíšila a bezpečně slezla dolů, než ji přistihne někdo dospělý a pořádně jí vyčíní. Protože Rozárka nesnášela, když někdo dostal vynadáno.

Proč ale Violka nedbala na přísný zákaz svých rodičů a řady lékařů, aby nelezla na stromy? Zkrátka, jde o to, že její úhlavní nepřítel Stanley - jenž byl shodou okolností zároveň starším bratrem Rozárky - se s ní vsadil, pošťuchoval ji, že holky jsou příliš hloupé a zbabělé na to, aby lezly na stromy. A vznětlivá Violka, které plály tváře rudě vztekem nad jeho urážkami, nad tím nemohla jen tak mávnout rukou, jako by to udělal každý rozumný člověk. Kdepak, musela mu dokázat, že se mýlí.

HROZNÝ PROTIVA!

Sázka zněla, že musí vylézt až na samý vrcholek stromu. Violce ještě kousek zbývalo, a tak se přestala houpat, převrátila se do správné polohy, opřela se hlavou o chladivý kmen stromu a počkala, až se svět přestane točit.

„No tak, pohni kostrou! Nebo jsi snad dostala strach?“ posmíval se jí Stanley ze země.

Violka se neobtěžovala s odpovědí, příliš se soustředila na to, aby nepadla. A její dříve zlomená paže ji při vší té snaze ošklivě bolela. Vrcholek stromu se však blížil a větve se ztenčovaly. Když si na jednu z nich stoupla, větev ji zradila s hlasitým...

KŘUP!

Violka se naklonila dopředu a divoce hrábla po okolních větvích. Její diváci hlasitě zalapali po dechu, když přihlíželi, jak se zachránila jenom o chlup. Rozárka zamrkala. Tom, jeden ze starších chlapců, přiskočil ke kmeni stromu a zavolal nahoru na Violku, jestli je v pořádku. Stanley se tvářil pobaveně.

„Nic mi není, Tome,“ zvolala Viola s větší sebejistotou, než cítila. Zamračila se na Stanleyho. „Nepanikař, už jsi skoro tam, ty to zvládneš,“ řekla sama sobě přísně a opatrně ozkoušela další větev špičkou nohy. Zdála se uspokojivě pevná, a tak se Viola vytáhla nahoru, přímo na vrcholek stromu, a vystrčila hlavu skrz listnatý krov, aby se pokochala výhledem.

Zahrada se pod ní prostírala jako travnatá deka na piknik. Rozhlížela se kolem, na vrcholu blaha z představy, že sedí tak hrozně vysoko.

Pak se naráz přihodily dvě věci. Na hodinkách jí pípl budík, aby ji upozornil, že je čtvrt na sedm a musí jít domů, jinak přijde pozdě (zase), a vzápětí na ni někdo zavolal jménem. Byl to mužský hlas, přísný a s cizím přízvukem.

„Violko!“ řekl ten hlas káravě. Rozhlédla se a spatřila Marka, jednoho ze stavařů, který pracoval pro jejího tátu, jak se vyklání z okna v nejvyšším patře starého domu Thomsonových. „Viš dobře, že

nemáš na ten strom lézt! Mazej dolů, než to na tebe povím tvému tátovi!“ zavolal na ni, ale přitom mrkl, a tak Violka poznala, že se na ni ve skutečnosti nezlobí.

Violka se na něj usmála a chystala se rychle slézt ze stromu, když její pozornost upoutal muž stojící vedle Marka. Byl ve středním věku, měl protáhlý obličej, zvlněné rusé vlasy sčesané dozadu a ostrý pohled, který upíral přímo na ni. Violku zarazilo, jak moc ten muž připomíná lišku.

Budík na jejích hodinkách znovu zapípal. Skutečně už musí domů, jinak bude mít pořádný průšvih. Slezla na nižší větev a opatrně se spouštěla dolů ze stromu, ve snaze nepospíchat. Všichni jí tleskali a pochvalně si s ní plácli dlaní o dlaň, když

mrštne seskočila do trávy. Rozárka si hluboce vydechla úlevou.

„Violka ti ukázala, co, Stanley?“ smál se Tom.

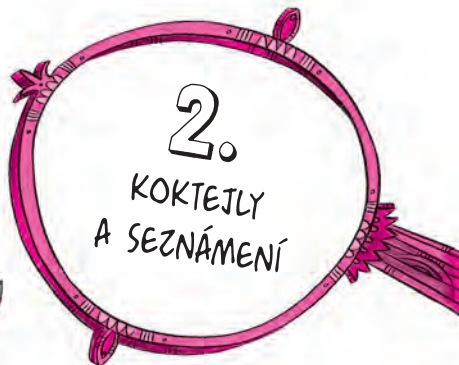
Stanley byl vzteky bez sebe, že se nechal zesměšnit holkou. „Měla bys utíkat, Vitriolko, nebo přijdeš pozdě k mamince a tatínkovi,“ posmíval se jí.

Stanley má pravdu, pomyslela si Violka a rozběhla se pryč se zamáváním a rychlým „ahoj ve škole“, které houkla na Rozárku. Pak uskutečnila poslední, ovšem zcela nezbytný horolezecký kousek toho večera, když vylezla po okapu vzadu za jejich domem a otevřeným oknem do koupelny, kde čekala Norma, která už měla pro Violku napuštěnou vanu.

„Jdeš moc, moc pozdě,“ poznamenala Norma a nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„Já vím - je mi to moc a moc líto,“ omluvila se Violka a pak už se ponořila do hřejivé vody.

Půl sedmá byla v rodině Remy-
-Robinsonových magickou hodinou.

Zatímco Kamila, Violčina elegantní a chytrá maminka, ladně vystupovala z taxíku a její podpatky zlehka klapaly po chodníku, Benedikt, Violčín vzdělaný a úspěšný tatínek, tiše zavíral dveře do své pracovny. Oba mířili do neposkvrněné bílého obývacího pokoje, kde jim Norma naservíruje lahodný koktejl a kde si budou povídat o tom, jaký měli den, se svou milovanou dcerou Violkou, než si dají chutnou večeři.

Proměna Violčina vzhledu, již Norma dosáhla za pouhých sedm minut, byla zázračná. Když vešla do obývacího pokoje, Violka byla dokonale čistá a voněla po fíkovém mýdle. Vlasy měla dohladka rozčesané a staré triko, kraťasy a tenisky, které na sobě měla předtím, nahradily třpytivé fialovobílé šaty a naleštěné fialové balerínky.

„Chérie!“ zvolala Kamila. „Jdeš trochu pozdě, ale odpouštím ti, protože vypadáš tak překrásně.“ Vřele Violku políbila na tvář a obklopila ji oblakem parfému. „Pojď se seznámit s našimi hosty.“

U okna stál s koktejlem v ruce
a v rozhovoru s jejím otcem ten muž,
jehož předtím viděla s Markem.

To snad ne! Violku zachvátila panika.
Řekne rodičům, že mě viděl na tom stromě,
a budu mít pěkný průšvih!

Violka byla tak nervózní, že si ani
nevšimla dívky zhruba v jejím věku
a vysoké štíhlé dámy, které stály vedle
toho muže. Žena na sobě měla upnuté šaty
z leopardí kůže a spoustu lesklých zlatých
šperků a blondaté vlasy měla vyčesané
nahoru jako sněhovou pusinku. Dívka měla
bledý povýšený obličej a dlouhé rusé vlasy.
Na sobě měla stejné šaty z leopardí kůže
jako její mamá.

Táta vzal Violku hrdě za ruku. „Tohle je
naše dcera Violka. Violko, tohle jsou

Renard a Koralína, hrabě a hraběnka z Klamanic, a jejich dcera Izabela.

Koupili dům přímo naproti přes zahradu a laskavě mě požádali, abych ho pro ně upravil.“

Izabela a její matka věnovaly Violce rychlý, upjatý úsměv, který se jim nijak nezračil v očích. Hrabě k ní však přiskočil a políbil jí ruku.

„Enchanté, moje drahá!“ zvolal.

Violka se musela přemáhat, aby mu ruku nevyšklubla, protože měl ty nejpodivnější oranžovohnědé oči, jaké kdy viděla - jakoby zvířecí. Na sobě měl světle fialové sako a v knoflíkové dírcce zastrčenou čerstvou žlutou růži. Široce se na Violku usmál a ukázal drobné ostré zuby. Výsledný efekt byl popravdě dost děsivý.